

Nova transició política per a Catalunya

written by Pau Miserachs | 16 de juliol de 2020

És gairebé impossible corregir el desori espanyol que segueix ancorat en el pensament imperial i l'ambició de dominació de la cultura i la política castellana on oneja la bandera de la monarquia borbònica. Poc diàleg polític amb Catalunya i ajornament de modificar el redactat dels delictes de rebel·lió i secessió de l'actual Codi Penal.

Catalunya segueix suportant les conseqüències d'una política incomprensiblement desigual i la injusta desatenció dels successius governs centrals espanyols en matèria d'inversions i retorn fiscal com també el menysteniment de la seva llengua i cultura també en institucions públiques a més de la nul·la acció de suport de l'Estat espanyol que no substitueixen les conferències de presidents autonòmics hàbilment organitzades des de la Moncloa.

La via de la victòria electoral de l'independentisme per garantir la força suficient per decidir els propers passos polítics d'acord amb el principi majoritari, és imprescindible, perquè el front constitucionalista és present i es veurà reforçat amb l'entrada de diputats de la ultradreta unionista al Parlament de Catalunya que només busca l'efecte de la crispació.

El 2017 l'Estat va posar en marxa la temptativa de la liquidació violenta del moviment independentista català, si bé no va arribar a la dissolució dels partits independentistes, sense fonament legal com pretenien les dretes espanyoles a més de la dissolució de la dissortada autonomia catalana. Es volia decretar la mort política de Catalunya envaint els carrers amb serveis policials visibles i invisibles, substituint la bandera catalana i l'estelada per la "rojigualda" amb corona

monàrquica que oneja als edificis oficials marcant presència.

Després del 27 d'octubre el poble va despertar al carrer buscant canvis i l'afirmació de la sobirania popular catalana contra la repressió. Els dirigents polítics empresonats o a l'exili es volien políticament morts. Llargues condemes de privació de llibertat semblaven dissuadir de la perseverança recomanada i l'exercici del dret a la crítica i la contestació política.

Al procés i el seu judici no ha seguit un esforç polític ni el compromís general dels intel·lectuals per la veritat i la justícia, en un ambient d'igualtat i de llibertat d'expressió contra l'autoritarisme, i el buit cultural patrocinat per les dretes i un extens sector socialista espanyol, aprofitant els mitjans de comunicació exclusivament de parla castellana utilitzats per implantar l'espanyol a Catalunya i llançar constants atacs contra els mitjans catalans, exigint bilingüisme i més penetració del castellà.

La revolució catalana no és un esdeveniment idealista ni imaginari, i tampoc dona vida a noves estratègies clares. Les lluites entre els diferents sectors independentistes per apoderar-se del control de la Generalitat i el Parlament de Catalunya no són més que una esquerra i no ens apropa a cap nova transició. Només la unitat fa la força, i la lluita per la independència de Catalunya està mancada de reticències i d'unitat.

Les vies les ha de decidir el poble, vist que alguns partits, a la cacera de l'electorat, ara es barallen pel control de les denominacions i sigles com si es tractés d'una marca comercial, i arriben a la competència deslleial si molt convé en el ple sentit jurídic de l'expressió. La normativa electoral que defineix el dret als espais publicitaris dels partits és en part la clau i l'explicació d'aquestes operacions.

A Catalunya, sense atacar de front la problemàtica real, s'ha parlat molt amb paràboles durant anys, mantenint una ambigüitat com la de dir que tothom coneixia la direcció a seguir, perquè Espanya no pot seguir impedit que marxi democràticament un territori com Catalunya que, com deia mossèn Josep Dalmau a la seva Catalunya segrestada, històricament no li pertany.

El que tampoc han de fer els partits és no voler treballar de dalt a baix, sense formar nous líders pel futur. No anirem bé si les divisions internes dins dels partits es mantenen i aguditzen per qüestió de lluites de poder, en lloc de donar exemple de radicalitat democràtica i practicar l'exclusió de qui pensa diferent o és de pensament lliure.

Lamentablement, és molt clar que alguns viuen del conflicte i el necessiten en lloc de fer política constructiva. La denigració les desconfiances i la malícia no són bons instruments de construcció de país ni de regeneració de la política. Algunes actituds han de canviar i fer una política per a tothom per assegurar el bé comú i el desenvolupament de les llibertats i la democràcia social.